

Anul 62

Seria II-a

Nr. 646

ALBINA

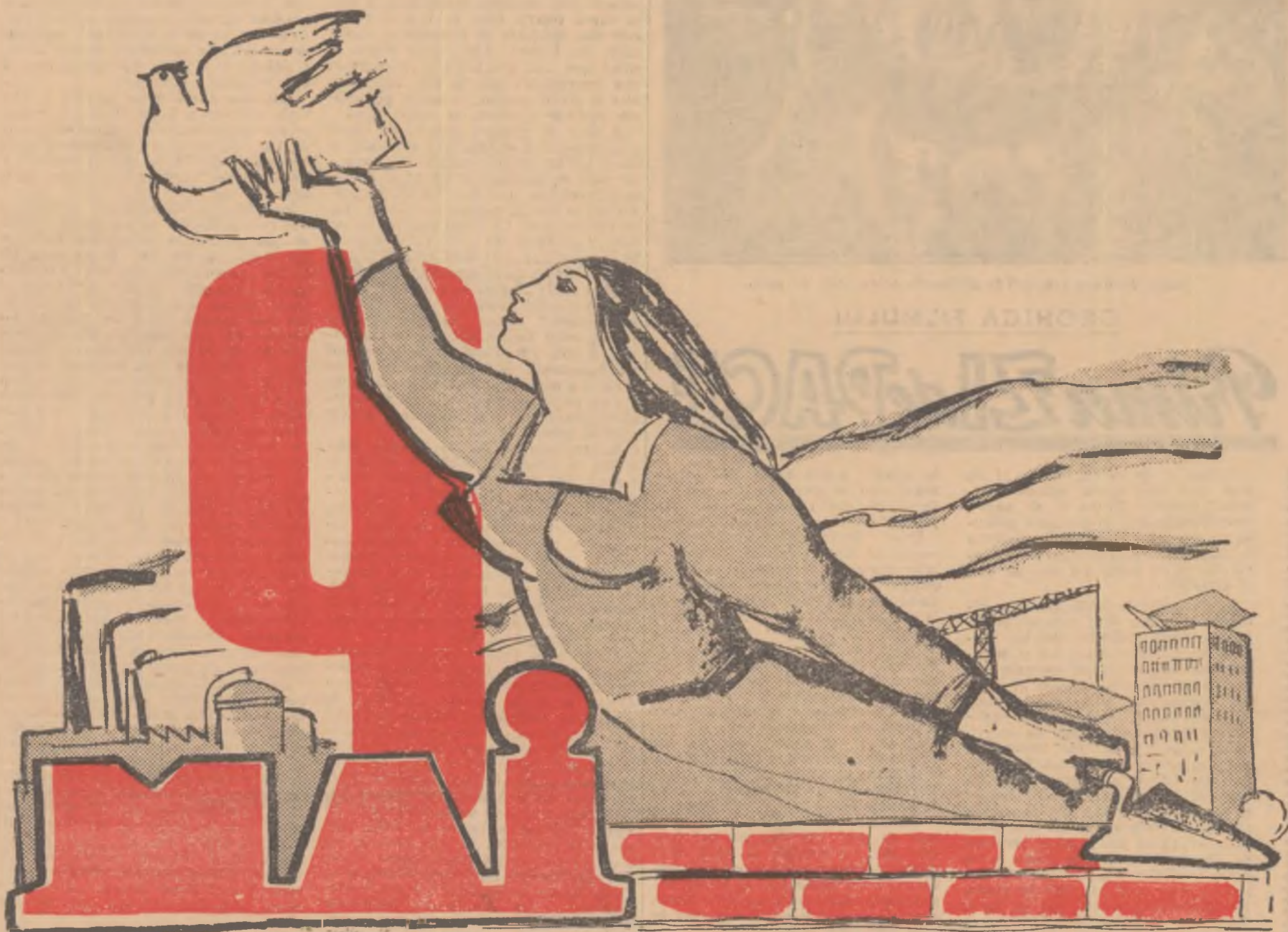
REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Miercuri

11 mai 1960

8 pagini

15 ban

9 MAI – ZIUA VICTORIEI ASUPRĂ FASCISMULUI ȘI ZIUA INDEPENDENȚEI DE STAT A ROMÂNIEI

Alături de toate popoarele lumii, poporul nostru a sărbătorit la 9 Mai anul acesta împlinirea a 15 ani de la evenimentul de importanță istorică mondială — victoria Uniunii Sovietice asupra Germaniei hitleriste.

Ziua Victoriei asupra fascismului este sărbătorită de popoarele întregii lumi care își manifestă dragostea și recunoștința față de marea Uniune Sovietică care, ducând greul războiului, a zdrobit principalele forțe militare ale Germaniei hitleriste, salvând omenirea de primejdia celei mai negre robii. Lumea întreagă slăvește eroismul legendar de care au dat dovadă poporul sovietic și glorioasele sale forțe armate în lupta dusă împotriva fascismului. Zdrobind Germania hitleristă, Uniunea Sovietică a salvat popoarele lumii întregi de groaznicul pericol al înrobirii lor de către fascism, a salvat de la distrugere întreaga civilizație umană.

Infruntând un dușman puternic, care supusese cu ușurință aproape întreaga Europă, poporul sovietic a ridicat un zid de netrecut în calea agresorilor hitleriști, a oprit înaintarea lor, le-a declimat forțele, apoi i-a nimicit în propriul lor birlog.

Poporul sovietic a suportat cu bărbăție toate greutățile neînchipuit de mari impuse de război. El n-a pierdut nici o clipă încrederea în cauza sa justă și în victorie. Această încredere își are izvorul în conducerea de către partidul comunist, forța conducătoare a orânduirii socialiste a Uniunii Sovietice, în

unitatea moral-politică a popoarelor statului sovietic multinațional.

Învingând greutăți fără seamăn, întregul popor sovietic, sub conducerea P.C.U.S., a anihilat avantajele temporare ale inamicului, a schimbat raportul de forțe în favoarea U.R.S.S. și a creat condițiile necesare pentru trecerea trupelor sovietice la contraofensivă. A urmat marea bătălie de la Stalingrad. Victoria de la Stalingrad a marcat începutul unei cotituri radicale în desfășurarea celui de-al doilea război mondial. Desăvârșirea acestei cotituri, în desfășurarea războiului a fost marcată de bătălia de la Kursk, unde Armata Sovietică, prin succesul hotărâtor obținut în luptă, a adus trupele fasciste în fața catastrofei.

Victoriile strălucite ale Armatei Sovietice insuflețeau lupta maselor din țările ocupate de fasciști. For-

țele patriotice, antifasciste din Cehoslovacia, Polonia, Bulgaria, România, Albania, precum și din țările apusene își intensificau lupta împotriva hitleriștilor. În fruntea acestei lupte s-au situat partidele comuniste. Pentru popoarele Europei, din spatele frontului hitlerist, fiecare victorie a U.R.S.S. era o rază de lumină care, treptat, treptat, înlătura întunericul.

Victoria totală și strălucitoare obținută de Uniunea Sovietică în cel de-al doilea război mondial a dovedit o dată mai mult superioritatea socialismului, imensa forță economică și militară a U.R.S.S. Obținerea acestei mărețe victorii, a fost posibilă deoarece partidul comunist al Uniunii Sovietice a asigurat ca toate resursele materiale nepulzabile ale statului socialist să fie folosite pentru a asigura frontul cu tot ce era necesar. Strategia și tac-

tica justă a politicii partidului, munca politico-educativă și organizatorică desfășurată în spatele frontului și pe front, și eroismul de masă al oamenilor sovietici, au fost de asemenea factori de seamă care au asigurat mărețea victoriei. Conduc cu înțelepciune de P.C.U.S., poporul sovietic a știut să înfrunte toate greutățile războiului și să zdrobească trupele fasciste. Neuitate vor rămâne în istorie faptele de eroism ale marelui popor sovietic care a luptat pentru cauza păcii, pentru fericirea oamenilor, pentru nimicirea fascismului german și eliberarea popoarelor subjugate de hitleriști.

În timp ce Uniunea Sovietică lupta împotriva invadatorilor fasciști, dându-le lovituri nimicitoare, în țara noastră P.C.R. a fost singura forță politică care a organizat lupta maselor împotriva dictaturii militare fasciste și a războiului antisovietic. Partidul Comunist Român a arătat că singura leșire din această situație este întoarcerea armelor împotriva Germaniei hitleriste, transformarea războiului impus de hitleriști într-un război revoluționar, pentru eliberarea națională și socială a poporului nostru.

Clasa muncitoare, țărâniimea, intelectuali cinstiți și cu dragoste de țară se convingeau că numai pe calea luptei organizate, sub conducerea P.C.R. poate fi pus capăt jafu-

Lt. Col. NICOLAE TUDOR

(Continuare în pag. 4-5)

Cîntec de seară de MIHAIL ISAKOVSKI

Cîtu-i țara, din zare în zare,
Nesfirșitul, străbunul meleag,
Auzind că-s vrăjmași la hotare
Înarmat se-adunase sub steag.

Și-a pornit ne-nfricată ostire
În cumplitul război singerind,
Apărînd cu izbînda-n privire
Libertatea pe-ntregul pămînt!

Și prin flăcări trecînd ca oțelul,
Și n furtuni, și sub cerul senin,
A-nălțat, luminoasă, drapelul
Pe arzîndul Reichstag, la Berlin!

Ne-ncetat, apărînd viitorul
Ea și păstrează avîntul sublim.
Să slăvim deci în cîntec poporul,
Și izbînda în veci s-o slăvim!

În romînește de
M. DJENTEMIROV

Cartea agrotehnică — prietenul țăranilor muncitori

Mihail Platonov (stînga) în dimineața primei zile de pace.

CRONICA FILMULUI

Prima Zi de PACE

Ultima zi de război, prima zi de pace. Iată emoționanta acțiune a filmului sovietic „Prima zi de pace”, care intruchipează în imaginile peliculei un mare mesaj de luptă împotriva întunericului războiului, pentru apărarea păcii, bunul cel mai de preț al omenirii.

Pe câmpurile de luptă, deasupra căroră mai plutea încă mirosul prafului de pușcă, coborise liniștea. Militarierile nu mai vărsau foc și moarte. Doar într-un oraș german se mai auzea țâcănitul ucigător al armelor. Baricadați într-o monumentală catedrală gotică, soldații unui detașament hitlerist, terorizați de un criminal ofițer S.S.-ist, mai încearcă să opună o rezistență zadarnică. Sînt zguduitoare imaginile care înfățișează interiorul acestei catedrale înlesată cu soldați și civili îngroziți de spaima războiului, refugiați în subsolul bisericii. Soldați cu fețele livide, secătuiți de vlagă, chinuți de foame și de dorul familiilor lor, plini de ură împotriva celor care i-au tirat în războiul catastrofal, nu mai vor să lupte. Târși cu răniți, oameni fără miimă, fără picioare, care și-au pierdut vederea, se zbat cu moartea. Cu toții vor să trăiască, să nu mai audă niciodată bubuitul armelor, vor liniște. În primul plan apare imaginea soldatului neamț Fischer. Mîngie cu durere și dor nemărginit chipurile soției și copilului din fotografia pastrată în buzunarul din dreptul inimii. Pornește apoi, prin subsolul bisericii, în căutarea lor. Bătrîni, femei strîngîndu-și copiii la piept trăiesc clipe de groază, foame și sete, sînt între viață și moarte. Fischer își caută în zadar soția și copilul.

Locotenentul sovietic Mihail Platonov vrea să salveze viața soldaților și refugiaților din vechea catedrală gotică. Cu riscul vieții sale, Platonov iese în piața catedralei și vorbindu-le cu căldura și dragostea specifice omului sovietic, îi convinge pe soldații germani să se predea. În clipa aceasta mișcarea S.S.-ist vrea să-l împuste pe Platonov. Soldatul Kuntze se măpustește asupra-i și-l salvează astfel pe curajosul locotenent sovietic de la moarte. Este deosebit de semnificativă scena în care soldații germani se predau, aruncînd cu scîrbă și revoltă, în piața pustie a catedralei, armele și ultimele muniții. Ofițerul S.S.-ist fuge printr-o galerie lătrănică însoțit de gândul criminal de a uelți împotriva propriului său popor.

Începe prima zi de pace. Oamenii se gîndesc la viitor. Pentru prima dată la ferestrele clădirilor scăpate de urgia războiului, apar scîlpiri de lumină.

Prima zi de pace, prima iubire plină de poezie, ce se înfiripă între locotenentul Platonov și sanitară Olea. Amîndoi sînt animați de aceleași gînduri, de aceleași planuri de viitor, amîndoi vor să se întorcă cîl de curînd în patrie, să muncească, să învețe. Olea și Platonov petrec o noapte întreagă plimbîndu-se printre ruinele orașului care revine încet la viață. Albul dimineții îi găsește în amfiteatrul năruit al universității din acest oraș. Cărți și molozi, ziduri prăvalite, bănci distruse. Platonov stă

la catedra amfiteatrului și-și imaginează cum va preda din nou lecții la facultatea din Leningrad unde și-a petrecut atîta ani înainte de război.

Doar după cîteva ore, dîndu-și seama că ofițerul Anatoli Nefedov o iubește nespus de mult pe Olea, locotenentul Platonov pleacă, îndreptîndu-se spre patrie. În drum se oprește la un pod minat de naziști. Kuntze, soldatul german care-i salvase viața în piața catedralei, îi spune lui Platonov că ofițerul S.S.-ist e printre trecătorii din fața lor. Fiara S.S.-istă, care cu puțin înainte îl împuscase pe soldatul Fischer în propria-i casă distrusă de bombardament, surprins cînd cădea în picioare portretul lui Hitler, este încolțită și fuge. Platonov aleargă în urmărirea lui și un glonte îl rănește grav. El moare la spital în brațele Olei.

Filmul sovietic „Prima zi de pace” este un imn înălțător închinat apărării păcii, o chemare la luptă dirză adresată tuturor popoarelor lumii pentru ca urgia războiului să nu se mai abată niciodată asupra omenirii, pentru ca oamenii să trăiască înțelegătoare în pace și deplină înțelegere.

„Prima zi de pace” este un sever avertisment tuturor acelor care vor să aprîndă din nou flăcările distrugătoare, pustitoare ale războiului, un îndemn pentru sporirea vigilenței și intensificarea luptei oamenilor cinstiți de pe întregul glob pentru a vedea la apărarea păcii, pentru a impune pacea — idealul de aur al întregii omeniri.

Într-una din zile, am văzut-o pe bibliotecara Maria Roșu mîgăind în clipele de răgaz la întocmirea listelor bibliografice pe care le afișează cu regularitate din două în două săptămîni. După ce a scris ultimul titlu de carte, Maria Roșu a lipit și cîteva coperti false de broșuri dintre cele mai apropiate de preocupările oamenilor din Buloeci. Apoi, seara tîrziu, în drum spre casă, le-a afișat în cîteva locuri mai frecventate: una în fața cîminului, alta la sfatul popular, la sediul gospodăriei agricole colective, la cooperativa...

A doua zi, grupuri, grupuri de țărani s-au perindat prin fața lor, urmărind cu luare aminte titlurile cărților și broșurilor care ingenuiează în ele atîtea cunoștințe prețioase și sfaturi folositoare pentru cei ce vor să smulgă pămîntului roade tot mai mari. La sfatul popular, un om între două vîrste, cu părul puțin încăruntat, stăruia mai mult decît ceilalți în fața listei bibliografice, domnăta de literile mari și roșii: „Țărani muncitori! Vreți să obțineți recolte sporite la hectar? Citiți aceste cărți!” M-am apropiat de el și i-am urmărit fiecare mișcare, fiecare privire. A scos o bucată de hîrtie și creionul din buzunarul de sus al hainei și, cu grijă și-a notat titlurile unor broșuri care i s-au părut mai nimerite pentru deslășirea „secretului” obținerii unor recolte mari de porumb la hectar.

Și strădanla bibliotecarei Maria Roșu a fost cu prisosință răsplătită. Număr în primele zile după afișarea listelor bibliografice, biblioteca și-a sporit numărul cititorilor cu încă 20 de țărani muncitori, avînd în prezent peste 600 de cititori pasionați ai cărții agrotehnice. Datorită metodelor interesante și atragătoare folosite de bibliotecara Maria Roșu, de la începutul anului și pînă în momentul de față, sătenii din Buloeci au citit de peste două ori mai multe cărți agrotehnice în comparație cu întregul an 1959.

Ca și Maria Roșu, majoritatea bibliotecarilor din raionul Bacău acordă o deosebită atenție largii răspîndiri a cărții agrotehnice în rîndul țăranilor muncitori. În acest scop, bibliotecarii folosesc forme tot mai atrăgătoare, menite să dezvolte gustul de citiți și interesul țăranilor pentru cărțile agrotehnice. Un exemplu demn de laudă ni-l oferă în această privință și bibliotecara Lucia Mănciu din comuna Răcău. Lucia Mănciu nu se mulțumește cu simpla afișare a listelor cu noile cărți sosite la bibliotecă. Ea și-a întocmit un plan concret privind popularizarea literaturii agrotehnice. Dînd viață acestui plan Lucia Mănciu a organizat o expoziție permanentă a cărții agrotehnice, numeroase consfățuri cu cititorii și împreună cu cîminul cultural, întîlniri cu colectivitățile fruntașe care au arătat sătenilor ce-au învățat și cum i-au ajutat aceste cărți în obținerea unor recolte bogate. De asemenea, a popularizat la gazeta de perete pe cititorii fruntași și a inițiat concursul „Cine știe cîștigă” pe teme agrotehnice legate de muncile agricole la zi. Înainte de a se ține aceste concursuri, bibliotecara Lucia Mănciu a întocmit liste biblio-

grafice și cu fiecare participant a discutat despre problemele ce urmau a fi dezbătute.

De curînd, biblioteca Lucia Mănciu a alcătuit și un album foarte instructiv. Albumul cuprinde tăieturi de materiale apărute în presă și reviste privind aplicarea regulilor agrotehnice pentru sporirea producției de cereale și dezvoltarea șeptelului de animale, iar la sfîrșitul fiecărui articol a adăugat și o scurtă bibliografie care să vază în ajutorul cititorilor.

Iată doar cîteva forme pe care le folosește biblioteca Lucia Mănciu în munca pentru răspîndirea cărții agrotehnice care au făcut ca în decurs de trei luni să se citească peste 1300 de cărți și broșuri tratînd cele mai importante probleme agrotehnice.

Dacă despre majoritatea bibliotecilor din raionul Bacău se pot spune cuvînte de laudă în ceea ce privește popularizarea literaturii agrotehnice, despre unele biblioteci ca cele din comunele: Leca-Ungurem, Săucești, Rădeni și Chetriș se poate afirma, fără exagerare, că n-au făcut mai aproape nimic. De exemplu, biblioteca din Leca-Ungureni, stă de cîteva luni de zile închisă. Biblioteca Cornelia Racu a plecat în luna februarie fără să dea la nimeni în primire și abia la începutul lui aprilie s-a prezentat noua bibliotecar, A. Cusin. Dar și acesta a stat doar două săptămîni și după aceea a plecat. Nici secția de învățămînt și cultură a sfatului popular raional, nici sfatul popular din comună nu au luat măsuri pentru a pune capăt acestei situații pentru că biblioteca să puna la îndeplinire cititorilor miile de volume cu care este înzestrată.

O situație asemănătoare este și în comuna Săucești. Biblioteca sta mai tot timpul închisă nu din lipsa unui bibliotecar ci din pricina tovarășei Aglaia Moise, care își pierde mai toată vremea prin Bacău. Cititorii o caută, dar nu izbutesc s-o găsească niciodată. Iată încă o situație care trebuie să dea de gîndit secției de învățămînt a sfatului popular raional.

Bibliotecarele Natalia Goroi din comuna Rădeni și Maria Popa din Chetriș, ca să nu abia prea multă bătaie de cap au rezolvat problema antrenării cititorilor prin înscrierea unui mare număr de elevi și absolvenți ai școlilor elementare. Din aceasta cauză în fișele de cititori figurează foarte puțini țărani muncitori și ea atare un număr redus de cărți agrotehnice citite. Dacă o întreb pe tovarășa Maria Popa, de pildă, cite cărți s-au citit anul acesta, ea îi răspunde cu mîndrie: 3769 volume. Biblioteca din Chetriș nu-i vorbește însă nimic despre faptul că din aceste cărți doar 170 sînt cărți agrotehnice.

Cartea agrotehnică constituie un prețios ajutor pentru țăranii muncitori și pentru popularizarea ei bibliotecarii sînt chemați să deslășoare în permanență o muncă vie, atrăgătoare, creatoare, la înălțimea sarcinilor ce stau în fața oamenilor muncii de pe ogoare avîntați în lupta pentru obținerea unor recolte din ce în ce mai bogate.

OVIDIU MARALOIU

CAMIN CULTURAL NUMAI CU NUMELE

Deși inserarea coborîse de mult peste comuna Gălăteni și pe ulițe se așternuse liniștea nopții, l-am găsit totuși la sfat pe tovarășul președinte Năstase Vuță. Din vorbă în vorbă am adus discuția despre munca culturală. Așteptam ca tovarășul Năstase Vuță să-mi înșiruie o serie de date și fapte care să-mi dea puțința să-mi formez o imagine despre activitatea culturală ce se desfășoară în această comună. Așteptarea mi-a fost însă zadarnică! Doar cîteva cuvinte vagi, cîteva ezitări și cu asta tovarășul președinte a terminat tot ceea ce avea de spus despre activitatea culturală din comuna Gălăteni, raionul Olteni.

A doua zi, după ce am cutreierat prin comună, după ce am stat de vorbă cu sătenii, m-am dumirit pe deplin asupra zgîrceniei cu care mi-a vorbit tovarășul Vuță.

În comună și în satele aparținătoare sînt multe cadre didactice, iar în ultimii ani s-au creat condiții materiale menite să asigure o bogată activitate culturală. Cu toate acestea, în comuna Gălăteni, o comună mare cu aproape 1.200 de familii, activitatea culturală este aproape inexistentă. În afara echipei de dans, de jocuri bătrînești, a sporadicei activități a bibliotecii și a rarelor conferințe ce se țin la cîmin, n-ai să întîlnești alte forme ale muncii culturale legate de specificul comunei și de problemele ce frămîntă oamenii de aici.

Cu toate că în Gălăteni s-au obținut însemnate succese pe drumul cooperativizării comunei, totuși cîminul n-a organizat manifestări atrăgătoare, forme variate ale muncii culturale care să atragă țăranilor muncitori marile foloase pe care le aduce munca în comun. Dacă activiștii culturali s-ar fi preocupat îndeaproape, fără îndoială că ar fi putut organiza, în cadrul cîminului, seri de întrebări și răspunsuri, întîlniri cu colectivitățile fruntașe, seri de calcul, conferințe interesante și atrăgătoare legate de problema transformării socialiste a agriculturii și alte instructive și utile manifestări culturale.

Comuna Gălăteni este formată din cinci sate. Din cauza slabei preocupări a tovarășei Elena Mira, directoarea cîminului cultural și a instructorilor de teatru, comuna s-a prezentat la Festivalul bienal de teatru „I. L. Caragiale” doar cu o singură formație. Și această formație a fost înființată numai așa ca să fie. Abia cu două săptămîni înainte de faza intercomunală, instructora de teatru, Florica Ionescu, a ales piesa „Cel din urmă”, a împărțit în grabă rolurile, a făcut o repetiție, două și după aceea s-au prezentat în concurs. Cu o asemenea pregătire era și firesc ca echipa de teatru din Gălăteni să nu promoveze mai departe. Ce s-a întimplat după aceea? O dată cu termi-

narea fazei intercomunale s-a desființat și formația înghebată în prîpă de tovarășa Elena Ionescu.

Cam aceeași soartă a avut-o și corul. Din pricina slabei preocupări a dirijorului Aurel Dobrescu, tinerii au început cu timpul să lipsească de la repetiții. Atît a așteptat tovarășul Dobrescu. Ce și-a zis: „Dacă nu vin tinerii, ce să fac? Ce sînt eu de vină?” Și atunci a luat hotărîrea să-l desființeze. Zis și făcut și corul s-a desființat de parcă n-ar fi existat niciodată. Oamenii din Gălăteni abia își amintesc că și în comuna lor a fost cîndva un cor.

În Gălăteni este în plină desfășurare acțiunea pentru înfrumusețarea și sistematizarea comunei. Și în această privință directoarea cîminului și activiștii culturali au manifestat aceeași comoditate, trecînd cu totul sub tăcere frumoasa și avîntata acțiune a sătenilor din Gălăteni.

Iată pe scurt care-i „activitatea” culturală care se desfășoară în comuna Gălăteni și despre care tovarășul președinte al sfatului popular, Năstase Vuță mi-a vorbit doar în cîteva cuvinte. Credem că ar fi cazul ca sfatul popular să acorde mai multă atenție problemelor muncii culturale și, în urma unei analize profunde, să ia de urgență măsuri eficiente pentru înlăturarea lipsurilor și înlocuirea inactivității cu o muncă culturală așa cum o cer țăranii muncitori din comuna Gălăteni.

OCTAVIAN MAREȘ

Toată atenția îngrijirii culturilor

Condițiile climatice din primăvara aceasta, caracterizată prin ploii abundente, cer cu urgență și necesitate executarea la timp a lucrărilor de întreținere a culturilor. Acesta e factorul de căpetenie, care ne va ajuta să obținem recolte bogate la principalele culturi, să asigurăm astfel cantități cât mai mari de produse alimentare pentru populație.

În urma ploilor cazute, solul a făcut crustă și au apărut de asemenea, buruienile. Crusta înlesnește evaporarea apei din sol. Despre duruiană ce să mai vorbim. Lăsată să crească în voie, ea se înfruptă, într-un fel spus, de la masa țărânilor. O singură lucrare agricolă, de cea mai mare însemnătate acum, dă rezolvarea cea mai bună pentru amândouă situațiile. **prașila.** Prașila reține apa în sol prin înlăturarea crustei, distrugând totodată buruienile. Experiența de până acum arată că sînt necesare trei prașile la porumb și floarea soarelui și patru prașile la celelalte culturi prașitoare. Iarna aceasta a fost în general slabă în precipitații din care cauză pămîntul a acumulat puțină apă. Apa din ploile acestei primăveri trebuie așadar păstrată pînă la pîcătura. Colectiviștii din Paulești, Tîrean, Holtz, Bervenl, regiunea Baia Mare, așa au și procedat. În fiecare oră prielnică ei au prașit culturile. Și de ce n-ar fi făcut așa colectiviștii baimăreni? Anul trecut tot ei, executînd în timpul optim lucrările de întreținerea culturilor, au scos în pofida timpului secetos, între 3500-3800 kg porumb boabe la hectar, iar cei din Paulești 45.000 kg porumb siloz la hectar. Avem de-acum o experiență în materie, acumulată pe parcursul anilor.

Rezultatele din anii precedenți sînt, cum s-ar spune, „agitator nr. 1” în această etapă a campaniei. Cuvîntului îl ascultă și colectiviștii din Horia, (Roman), care au scos anul trecut, într-un climat arid, pînă la 4800 kg porumb boabe la hectar și cei din Rominești, regiunea Ploiești, cu cele 43.000 kg sfeclă la hectar.

Paraiei cu însemnătatea porumbului pentru boabe s-a făcut și cea a porumbului pentru siloz. Pe alocuri nu s-a întîmplat însă așa. Porumbul siloz a fost lăsat aci, în mod cu totul greșit și păgubitor, pe planul doi. Or, e stabilit științific că pentru o producție mare de porumb siloz (care înseamnă, în ultimă instanță, o producție mare de lapte, unt, carne), e necesar să aplicăm aceeași agrotehnică, (adică cea înaltă), care se aplică și la porumbul pentru boabe, să executăm aceleași lucrări de îngrijire. Marea însemnătate a porumbului siloz ca furaj de bază în hrănirea animalelor, dovedită îndeaiajuns de practică, să ne fie îndemnul cel mai puternic în această direcție.

Muncile agricole nu îngăduie, după cum se vede, nici un fel de răgaz. Fiecare zi sau oră prielnică se cere din plin folosită. Culturile care acum se înalță cer o veghe neîntreruptă. Campania agricolă mobilizează prin obiectivele pe care și le propune, întreaga suflare a satului. Căminul cultural sprijină prin forme variate și adesea inventive, efortul acesta unanim. Cadrul larg al muncii care se desfășoară în aceste zile pe ogoare, cere desigur, manifestări artistice culturale pe măsură. În fiecare seară la căminul cultural din Comana, regiunea Constanța, membrii brigăzii artistice de agitație (care au aci dubla calitate de artiști amatori și colectiviști), prezintă asistenței „jurnalul vorbit” al zilei. Ei sînt cei care culeg de pe ogoare faptele și tot ei cei care le înfățișează pe scenă colectiviștilor, ajutîndu-i să tragă învățăminte. În Comana se fac de zor prașile și treaba aceasta e comentată la „jurnalul vorbit”. La Comana, comună în care altfel de apă decît cea din fîntini nu există, unde nu există deci puțința de irigare, s-au scos anul trecut 3.600 kg. porumb boabe la hectar, iar anul ăsta vor face saltul spre 4500 kg. Mijlocul de realizare se întrevide lesne de pe acum. În comuna Peretu, regiunea București, se afișează cu regularitate la căminul cultural „liste bibliografice” cu ce trebuie să citească omul în chiar aceste zile. Găsești aici titluri ca: „Să executăm la timp lucrările de întreținere a culturilor”, „Agrotehnică porumbului siloz”, etc. Se mai știe că activul căminului se îngrijește ca aceste cărți să și ajungă în minile sălenilor. La stația de radioficare din Mihăești, regiunea Pitești, sînt invitați regulat în fața microfonului colectiviștii fruntași la lucrările de îngrijirea culturilor, care vorbesc despre experiența și metodele lor de muncă.

Sînt cîteva din multele exemple bune și demne de urmat, care arată priceperea cu care își orientează activitatea numeroase cămine culturale în această perioadă. Ele devin astfel un sprijin puternic și eficace în lupta țărănilor muncitori pentru obținerea în acest an, de recolte mai bogate ca oricînd.

Buruienile — dușmanul recoltelor

Buruienile lăstate să se dezvoltă, dijmesc cel mai mult producția agricolă. Ele aduc pagube culturilor, deoarece se dezvoltă foarte repede, consumă apa și materiile hrănitoare, secătînd pămîntul. Buruienile sînt un pericol și prin aceea că sînt gazde pentru multe din bolile și dăunătorii plantelor cultivate. Astfel, pe volbură trăiesc în timpul iernii vermișorii de Buha semănăturilor. Pe lobodă se dezvoltă dăunătorii sîclei de zahăr. Pe alte buruieni se dezvoltă ruginile și tăciunii. Sînt unele buruieni care vatămă sănătatea animalelor. Semintele de neghină, zizanie, odos aflate în grîu, fac făina otrăvitoare. Pelinul și ceapa ciorii mîncate de animale dau gust neplăcut laptelui.

Din toate aceste cauze buruienile produc pagube care pot ajunge la 20 pînă la 50 la sută din recoltă. S-a calculat, de pildă, că numai la grîu pierderile anuale pe tot globul ar fi de 65.000.000 tone. Cu pînă făcîndu-se din acest grîu s-ar putea

hrăni timp de un an peste 100 milioane de oameni.

Mijloacele de luptă împotriva buruienilor sînt numeroase. Ele se bazează pe măsurile directe de distrugere (plivit, prașit, metoda chimică, biologică) și indirect, pe crearea celor mai bune condiții pentru dezvoltarea plantelor cultivate. Perioada primăverii este hotărîtoare în lupta pentru combaterea buruienilor. Faptele ne arată că lucrările amintite, executate la timp, dau rezultate deosebit de bune.

O importanță deosebită prezintă combaterea buruienilor în culturii. Aceasta trebuie să se facă înainte ca buruienile să producă semințe. Principala măsură este grăparea semănăturilor înainte de răsărire sau chiar după răsărire. Se recomandă de asemenea, să se grăpeze și semănăturile de toamnă. Grăpățul se face cu o grapă ușoară de-acurmezișul rîndurilor.

O altă măsură importantă este plivitul. Această lucrare poate mări recolta de cereale

cu peste 20 la sută. Buruienile trebuie smulse din rădăcini cu tot și scoase din lan. Se recomandă să se facă plivitul în perioada de începutul înfrățirii, pînă începe să se formeze paiul. Pe cît este posibil să se plivească pe timp umed sau după ploaie. Pe lîngă acestea, există o metodă chimică de combatere a buruienilor, cu ajutorul unor ierbicide. Astfel, preparatul 2,4 D pricinuieste pieirea pălămidei, volburei, susaiului, muștarului sălbatic, rapiței, lobo-dei, pirului etc. Nu este bine să se folosească în culturile de plante cu frunze late, cum ar fi sfecla de zahăr, bumbacul, floarea-soarelui și altele.

În U.R.S.S. există numeroase colhozuri și sovhozuri pe a căror terenuri nu mai există buruieni. Aceasta s-a realizat prin folosirea unei agrotehnici superioare, prin o luptă organizată împotriva celui mai periculos dușman al culturilor, buruienile.

Ing. M. BOGDAN

Gospodăria agricolă colectivă „23 August” din comuna Munteni-Buzău, raionul Slobozia, regiunea București, dă în folosință 2 grajduri noi pentru 100 de vite cornele. Vedere din unul din grajdurile gospodăriei colective.

Cum poate fi sporită rentabilitatea fermelor de vaci în G.A.C.

Creșterea vacilor de lapte este ramura care datorită faptului că produce continuu, aduce venituri permanente în cursul anului, dînd posibilitatea gospodăriilor colective să împartă colectiviștilor avansuri în bani, mai dese și mai mari. Vacile valorifică cu mare randament cea mai ieftină plantă de nutreț — porumbul siloz — precum și resturile din producția agricolă și industrială ca paie, pleava, borhoturile, tăietei, tărîțele

etc., cu condiția ca rațiile de hrană să fie completate cu finuri de calitate și concentrate.

Din cercetările făcute de Secția de Economie și Organizare din Institutul de Cercetări Zootehnice în 4 gospodării colective situate în diferite raioane ale regiunii București, se constată o strînsă legătură între producția pe cap de animal și prețul de cost pe litru lapte, așa cum se poate vedea din tabelul de mai jos:

Specificare	G.A.C. Odobeasca		G.A.C. Săbăreni	
	1958	1959	1958	1959
Productia de lapte	1.631	2.419	2.075	1.721
Preț cost/l. lapte	1,39	1,18	1,24	1,31
Unități nutritive/litru lapte	1,54	1,31	1,47	1,60
Zi muncă/litru lapte	0,033	0,025	0,025	0,032
Zi muncă/vacă furajată	53,5	61,5	52,3	55,0

Tabelul cuprinde o serie de aspecte economice cu privire la rentabilitatea fermelor de vaci din G.A.C. „Drum Nou” Odobeasca, raionul Roșiori și G.A.C. „Partizanul Roșu” Săbăreni, raionul Răcari.

La G.A.C. Odobeasca, consumul de unități nutritive pe zi și pe cap a crescut de la 6,9 unități nutritive în 1958, la 8,6 unități nutritive în 1959. Totodată s-a îmbunătățit și calitatea rației, cuprinzînd furaje variate. Într-o proporție mare a crescut cantitatea de nutrețuri suculente și în special porumbul siloz care de la 350 kg. în 1958, a ajuns la 2.800 kg. pe cap de vacă în 1959. De asemenea, a crescut și consumul de concentrate, asigurîndu-se în același timp

cantitatea necesară de finuri și grosiere.

Sporirea producției de lapte determinată de creșterea consumului de furaje pe cap de vacă și pe zi și o îngrijire mai bună a vacilor, au dus la scăderea consumului de unități nutritive pe litru lapte obținut după cum se vede din tabelul de mai sus. Producția de lapte obținută în gospodăriile colective studiate a fost influențată și de starea sanitar-veterinară și de efectivului.

În vederea creșterii veniturilor și sporirii rentabilității fermelor de vaci, concomitent cu sporirea producției de lapte pe cap de vacă trebuie luate măsuri pentru reducerea cheltuielilor de producție pe unitatea de produs. În primul rînd o atenție deosebită trebuie acordată costului furajelor, deoarece costul hranei vacilor de lapte reprezintă cea. 50 la sută din totalul cheltuielilor de producție.

O altă parte însemnată a cheltuielilor de producție la vacile de lapte o reprezintă retribuția muncii îngrijitorilor. În gospodăriile în care normele de deservire sînt mici sau indicii de retribuție pentru îngrijirea animalelor și producția obținută sînt prea mari, se ajunge la un consum ridicat de zile-muncă pe cap de vacă furajată, făcîndu-se în felul acesta risipă de zile muncă. La G.A.C. Odobeasca și Săbăreni consumul de 50—60 zile-muncă pe cap de vacă poate fi redus prin mărirea numărului de vaci deservite de fiecare îngrijitor, prin folosirea indicilor de retribuție în funcție de producție și ținînd seama de condițiile economico-naturale ale gospodăriei.

O altă sursă de reducere a prețului de cost al laptelui

constituie cheltuielile generale, care la unele gospodării sînt mari. De exemplu, la g.a.c. Crînguri, în anii 1954 și 1959, cheltuielile generale pe cap de vacă s-au ridicat la 413 și respectiv 311 lei, față de celelalte gospodării la care au fost de numai circa 200 lei pe cap de vacă. Rentabilitatea fermelor de vaci de lapte este influențată și de calitatea laptelui obținut și în special de procentul de grăsime al laptelui. G.A.C. Săbăreni a pierdut la fiecare litru lapte circa 0,20 lei din cauza procentului redus de grăsime.

Gospodăriile colective care ținînd seama de ansamblul de factori ce influențează producția și rentabilitatea vacilor de lapte, au îmbunătățit continuu modul de organizare a producției și de valorificare a laptelui, și-au sporit veniturile de la un an la altul. De exemplu, la g.a.c. Crînguri, în perioada 1954—1959 producția medie de lapte pe cap de vacă furajată a crescut de la 1.150 litri la 1.800 litri, prețul de cost al unui litru lapte a scăzut de la 1,70 lei la 1,29 lei. De unde în 1954 de la ferma de vaci s-au obținut numai 28 145 lei și deci se înregistrau pierderi, în anul 1959 veniturile bănești au crescut la 90.000 lei, ceea ce a făcut să se împartă la o zi muncă 7 lei față de 1,50 lei în 1954. La g.a.c. Odobeasca, producția de lapte pe cap de vacă furajată, mult sporită în anul 1959 față de anul 1958, a determinat scăderea prețului de cost la 1 litru lapte de la 1,39 lei la 1,18 lei, beneficiul pe cap de vacă crescut de la 31 lei la 492 lei.

Colectiviștii din gospodăriile cercetate, încurajați de rezultatele obținute de la fermele de vaci de lapte, au hotărît ca în anii următori să sporească efectivele de vaci și să îmbunătățească condițiile de hrănire și îngrijire. Gospodăria colectivă Crînguri, a hotărît să ajungă la un număr de 20 capete vaci la 100 ha., iar pentru asigurarea bazei furajere să-și mărească suprafața însemnată cu porumb pentru siloz și să-și dubleze producția medie la hectar. De asemenea, g.a.c. Odobeasca a planificat ca în anul 1960 să-și dubleze numărul de vaci și cantitatea de porumb insilozat, iar g.a.c. Gh. Lazăr, raionul Slobozia, a hotărît ca în viitorii 2 ani să-și mărească efectivul de vaci de lapte de la 60 capete la 150 capete.

Ing. DINU I.
și
DAVID N.
din I.C.Z. București

NICOLAE GRIGORESCU :

Atacul de la Smîrdan (pictură)

9 Mai – ziua victoriei asupra fascismului și ziua independenței de stat a României

(Urmare din pagina 1-a)

lui la care era supusă țara, represiunilor barbare ale regimului fascist, mizeriei oamenilor muncii.

Intensitatea luptei antifasciste a întregului popor și înfringerile suferite de armata fascistă, perspectiva zdrobirii inevitabile a Germaniei hitleriste, apropierea Armatei Sovietice de granițele României, iar apoi ofensiva ei eliberatoare pe teritoriul patriei noastre stîrneau patriotică și derută în rîndul guvernanților, al aparatului de stat fascist și al întregii reacțiuni din țara noastră.

În aceste condiții prielnice, Partidul Comunist Român a intensificat munca de organizare, înarmare și pregătire militară a formațiunilor patriotice de luptă, alcătuite în cea mai mare parte din muncitori. Inșurubirea a început în ziua de 23 August 1944 prin arestarea căpeteniilor regimului fascist și a avut ca rezultat imediat doborîrea dictaturii militarofasciste, ieșirea din războiul tîlhăresc și întoarcerea armelor împotriva Germaniei hitleriste.

Sub conducerea partidului, înfăp-

tuind lozincă „Totul pentru front, totul pentru victorie”, oamenii muncii aprovizionau frontul cu tot ceea ce era necesar obținerii victoriei asupra dușmanului. În armata română s-au înrolat mii de voluntari muncitori, țărani, intelectuali legați de popor, pentru a lupta cu arma în mînă împotriva fascismului. În primele rînduri ale celor care plecau pe front erau comuniștii, uteciștii, cei mai buni fii ai poporului român.

În amintirea poporului nostru vor rămîne neșterse faptele de vitejie, abnegațiile și sacrificiul ale oamenilor muncii în frunte cu comuniștii care printr-o urlășă încordare a tuturor forțelor și înfrîngînd turbața împotriva a reacțiunii, aduceau la îndeplinire toate sarcinile puse de Partidul Comunist Român în vederea zdrobirii dușmanului.

Veșnică este recunoștința poporului nostru față de marea Uniune Sovietică eliberatoare, al cărei fiu au luptat cu abnegație și eroism pînă la jertfa supremă, pentru li-

bertatea și fericirea poporului nostru.

★

La 9 Mai poporul român cinstește minunatele sale tradiții patriotice, paginile de glorie nepieritoare înscrise în istoria sa, vitejia și spiritul de sacrificiu ale luptătorilor pentru libertatea națională și socială a țării noastre.

O pagină glorioasă din istoria luptelor purtate de poporul nostru o constituie și războiul dus împotriva cîmpărilor otomane, pentru independența de stat a României, de la a cărei proclamare s-au împlinit anul acesta 83 de ani.

Dorobanții, călărașii și roșorii români, împreună cu armata rusă și cu voluntarii bulgari, pe redutele Plevnei, Smîrdanului și Griviței, au săvîrșit fapte de înaltă bravură, petrecînd prin jertfa lor actul proclamării independenței de stat a României. În focul acestor lupte s-a întărit prietenia tradițională dintre poporul român, poporul rus și poporul bulgar.

Independența de stat cucerită în 1877 n-a însemnat însă și realizarea năzuințelor și intereselor masei largi populare care au luptat și și-au dat viața pentru înfăptuirea ei. Clasele exploatare, în frunte cu monarhia, ani de-a rîndul au jefuit nemilos poporul român și n-au pregetat să-și păteze de atîtea ori mințile cu sîngele țărănilor și muncitorilor care cereau o viață omească, plină, pămînt și libertate, batjocorînd memoria eroilor care au luptat și s-au jertfit pentru independența României.

Decenii de-a rîndul, în împrejurări grele, clasa muncitoare a luptat consecvent împotriva exploatareii capitaliste și pentru cucerirea adevăratei independențe naționale. Această luptă s-a ridicat pe o nouă treaptă o dată cu crearea, în mai 1921, a Partidului Comunist Român care a condus lupta maselor muncitoare pentru răsturnarea de la putere a burgheziei și moșterimii, pentru sfărîmarea lanțurilor robiei imperialiste.

Poporul român a obținut deplină independență națională și de stat în urma eliberării țării noastre de sub jugul fascist și din cătușele imperialismului.

Sărbătorînd ziua de 9 Mai, oamenii muncii din patria noastră, strîns uniți în jurul partidului și guvernului își manifestă hotărîrea de a munci cu și mai multă abnegație pentru înfăptuirea sarcinilor planului de dezvoltare a economiei naționale, creșterea continuă a bunăstării poporului muncitor, pentru întărirea și înflorirea continuă a țării noastre pe drumul socialismului.

Poporul nostru muncitor, militar și forțelor noastre armate, păstrează veșnic recunoștința lor fierbinte față de marea popor sovietic și glorioasa sa armată, față de vitejii ostași români care au luptat și s-au jertfit pentru zdrobirea Germaniei hitleriste, pentru libertatea și independența patriei.

IPİRIMĂVA VICTORI

Compania noastră fusese oprită cu foc puternic din comuna Slavkov și ne îngropasem de cu seară la teren, pe cîmpul Austerlitz-ului, unde cu o sută și ceva de ani în urmă trecuse Napoleon să cucerească popoare. Noi treceam acum să dezrobim.

Toată noaptea au bătut hitleriștii cu tunurile.

A doua zi am atacat. Am fost din nou oprit și dați înapoi. A treia zi la fel.

Veni și ofițerul de legătură sovietic – Mișa Kozlev – un litinant scund, cu ochi blajini și obraz rumen. Vorbi cu locotenentul nostru Barbu, după care veni între noi, căutînd parcă pe cineva.

– Unde e Stancu ?

Stancu era cel mai bun prieten al lui Mișa. Făcuseră o incursiune la sfîrșitul iernii și veniseră cu doi ofițeri hitleriști. Mișa spunea atunci că Stancu îl scăpase de la moarte. Rămăseseră prieteni pe veci.

– Aici, tovarășe Mișa, răspunse Stancu al nostru, păturînd o scrisoare.

Primise vești de-acasă. Era înștiințat că primise pămînt din moșia boierului. Partidul făcea dreptate celor mulți. Stancu umblase pînă tîrziu noaptea să ne arate ce îi trimisese nevasta : într-o foaie, citeva fire de pămînt din pămîntul lor, de-acasă. Vestea asta parcă ne-a amețit pe toți.

Începură să bată iarăși hitleriștii cu tunurile.

În ziua aceea nu mai atacarăm. Dar noaptea pornirăm în incursiune. De aceea venise Mișa la noi. Se sfătui-se cu Stancu – specialistul nostru în „problemă”. Auzind despre ce e vorba, mă cerui și eu voluntar. O cazemată cu tunuri antitanc, făcea imposibilă înaintarea în acest sector, spre Brno. Trebuia să lichidăm cazemata. Dar cum ? Stancu fu de părere să intrăm într-o groapă din avanposturile hitleriștilor și de-acolo, îmbrăcați nemțește, să-i păcălim pe cei din cazemată. Așa am și făcut. Ne-am apropiat tîrziu de pindarii inamici. Luna ținea cu noi. Se nvelise cu o pătură neagră de nori. Tîrziu, pe coate și genunchi, am ajuns în fața unui amplasament. Auzirăm sunînd un telefon. Cineva vorbea. Așteptarăm să termine. Cînd închise, sărirăm în amplasament. Erau doi. În citeva secunde i-am făcut inofensivi. Dezarmați, cu căluz în gură, ne priveau îngroziți. Telefonul sună din nou. Mă înfiorai. Cineva trebuia să răspundă pe limba lor. Mișa ridică recepatorul. Și-ncepu, ca un adevărat neamț, să răspundă cu „jawohl” și „ja” ! „ja” ! de țiera mai mare dragă să-l ascuți. Cînd termină, îmi șopti.

– Îmbracă-te unuia. Într-un schimb pe aștic

Se îmbracă și Cînd terminară va rămîne în g pe prizonieri. De porni și el cu no telefonic.

– Pe drum, da-leriști, eu sint p duceți de la spa

Admirai iste!

De aia ii era a:

Dar n-a fost ne zoniierul nostru.

cazematei. Era m teptat pînă ce di ieșit un hitlerist.

zgomot și am nă mina unui felinar mind pe jos. Unu la tunuri, a vrut lovit cu patul pi:

făcut în cea mai riștii din cazema dezarmați, ne priv

tăiat legăturile t trus aparatul de noi inchițătoarele

acolo, pe dinafa Mișa a trecut pr un fir de care capsă pirotehnică til. Cine-or fi de explodeze trotilul.

Am ajuns la av pe cei doi pindarii am dat să pornim n-am făcut o sută o explozie asurzib

blase la ușa totul se va „ta.

parașute lui. Pas ceastă lumină orb cu foc din spate.

turi, în „țara nimă tr o băltoacă incl și începurăm să n

tri, cu cei doi pri în jurul nostru în obuzele dușmane.

mijlocul nostru, a mînt. Cînd gîșii Mișa, îl gîșirăm pe spate, lovit de zoniieri fuseseră s lectil.

Atunci Mișa l-a brațe și a alergat jerbele cu miros a ploziilor. Stancu a tea vorbi. Mișa îl întretăiat :

– Nicevo, Stan-privirea lui vedeai

Zorile ne-au apilini. A fost impo

pe

șura:

nuri.

toare

la dr

de tr

cul s-

cand

lumina

Se

exploz

tau

Am c

mare

tranșe

noștri

cu vir

îmbrăt

Stancu

depart

Atur cînd p nunțat plins c însă z dincol. Și-n toriei, împreu învelit nă rec Cehosl la sin, patriei, va fir: țării n luptase Brno, c Am de cu Miș șului E fanfare popula gînd c Stancu, scriu, c ani, ac

V. B. TOPURIDZE (U.R.S.S.) —

„Chemare către pace” — (bronz)

V-ați întors pe locurile copilăriei după trezeci de ani? Eu m-am întors. Vi s-a întâmplat să părașiți un sat mic și glodios și să regăsiți în loc un oraș modern, în plină construcție? Așa am găsit eu orașul Onești.

Șoferul, care conduce camionul, îmi ghicește emoția. De aceea reduce viteza, ca să pot admira în voie blocurile proaspăt înălțate. Omul de la volan e mîndru, a lucrat și el la impunătoarele construcții socialiste.

El nici nu bănuie că-n satul de demult poate că am mers împreună la școala primară. Încerc să-l descopăr chipul printre colegii de odinioară. Nu reușesc. În schimb, observ că-l cunosc de toți localnicii. Cei din satul de demult îi spun „Bădia Ștefan”, cel veniți în orașul nou îi spun „Nenea Fănică”. Constatarea aceasta mă bucură, poate mă va ajuta să-mi ating mai repede scopul reînnoirii mele pe aceste meleaguri, de aceea mă adresez:

— N-ai vrea să-mi faci cunoștință cu unul dintre constructorii orașului Onești, care să fi săvîrșit fapte deosebite de arme pe front?

— Imi răspunde cu bunăvoință:

— Mai încapе vorbă!.. Avem o mulțime de asemenea viteji pe-aici... Este unul la betonieră... Unul la...

Dar cel căutat la betonieră era plecat la Tg. Ocna. Nu-i nimic. Am căutat pe altul la atelier. Era plecat la direcție. Am mai căutat pe doi, trei. Urmău să vină la lucru de abia după amiază. Mă întristai. Imi zîmbește:

— Îi vom găsi la orele patru! Sau vreți să căuțăm pe alții? V-am spus doar că avem o mulțime... Hotărâsc:

— Să mergem la sfatul popular!

Numai că mașina nu se urnește. Omul de la volan se încruntă.

— Mă face de rușine! Da-l repar eu îndată!

Sare jos, își dezbracă haina și începe să meștească la motor. Observ că are o cicatrice la mînă, alta la braț, iar cînd își desface gulerul cămășii, observ o altă cicatrice lângă umăr.

— Ai fost pe front?

Cînd e supărat, î se potrivește mai mult „Nene Fănică”; dar cînd zîmbește, „Bădia Ștefan”. Acum Nenea Fănică n-are poftă de vorbă.

— Fost!

Nu-i dau răgaz și intervin cu o altă întrebare:

— Ai fost rănit?

— Fost!

— De cîte ori?

— De cinci!

— Ai primit vreo decorație?

— Primit!

— Și cel fel de decorație? — Îl întreb încercat de nerăbdare.

— Mai multe... Una sovietică... una cehoslovacă... și altele rominești...

Îl privesc cu atenție. Oare nu cunva Bădia Ștefan s-a prins de șuguit cu mine?

— N-ai vrea să-mi istorisești și mie cum ai primit aceste decorații?

Ca mai toți oamenii de acțiune, Bădia Ștefan se lasă greu convins să povestească.

— Acestea au fost odată... Mai demult... Cine le mai ține minte?... Și cui ar mai folosi?...

— Iată, mi-or folosi mie! Eu am să le spun copiilor mei, ei or să le spună nepoților...

El își aprinde o nouă țigară, își șterge sudoarea de pe frunte și se așează molcom la povestit.

— Vezi, matala, apa Troțușului? E repede și nepotolită. Păi, așa a mers și viața mea... Mulți bolovani și mult prundiș mi-au sîngerat inima, dar am trecut ca Troțușul peste toate...

Ochii î-am deschis la Onești, cu patruzeci de ani în urmă. Taică-meu tăia lemne la pădure pentru boierăși, maică-mea „spăla rufele” celor avuți... Știi ce-nseamnă să speli rufe pentru o bucată săracă de piine? Păi, s-o fi întrebă pe maică-mea!... Tot timpul avea mîinile crăpate și roșii, iar reumatismul a încercat-o din tinerețe... Apoi, cînd nu a mai mers cu tăiatul pădurilor, tatăl meu a lucrat într-o fabrică la Mărășești... Aici am terminat și eu patru clase primare, și pentru că mai aveam doi frați, am plecat în lume să-mi câștig singur piinea, adică bruma de coajă de mămăligă neagră și amară. Mai tirziu am învățat șoferia la unu Vasile- Bulcan. Meseria aș fi prins-o eu repede de tot, că-mi era drag motorul, dar slăpînul mă snopea în bătaie... Și iacă-te, cu o bătaie, cu alta, am ajuns și la încorporare... Apoi a venit ziua de 22 iunie 1941.

Bădia Ștefan se opri din povestit. Fără să mai întrebe dacă mi-e foame, scoase dintr-un pachet o bucată de piine, brînză, salcam și mă pofti să mîncînc.

— Mulțumesc, nu mi-e foame!

CURAJ ȘI MODESTIE

de NICOLAE TAUTU

— Ba să mîncînc, că pînă la patru mai e cele lungă și de nu îmbuci, iată, nici eu nu mai povestesc! A trebuit să-i satisfac dorința, nu fără tragere de inimă, că mi-era strănic de foame și astfel ascultai povestirea măj departe.

— Căpătase spume la gură „domnul” colonel tot trîncănind despre războiul sînt”, avea trei moșii după cite auziserăm noi. Dar eu cînd am ajuns să pornim la atac, am fugit de pe front cu tot echipamentul. Nu vroiam să lupt contra sovieticilor, țineam minte cînd taica îmi spunea că acolo se făurește țara omului muncitor, că spre ei se îndreaptă toate nădejdiile noastre. Am stat ascuns mult timp, pînă ce într-o zi m-au dîbuit și m-au prins. M-au pus în lanțuri. Judecata a avut loc la Curtea Marțială din Iași. La început auzisem că voi fi condamnat la moarte, dar, apoi, am primit 15 ani muncă silnică. Cincisprezece ani de muncă silnică la închisoarea Cetățuia din Iași era tot o condamnare la moarte, dar spusă mai altfel. Nu vreau să-mi mai amintesc de cele pătimate acolo. Simțeam doar că pumnii mei se strîngeau cu încredințare și abia așteptau să lovească!

Dar iată că toți deținuții am fost adunați într-o dimineață pe platou. A venit un grup de generali nemți și romîni, care ne-au propus să mergem pe front, astfel toată pedeapsa ne va fi iertată și vom căpăta imediat un concediu de 16 zile. Am judecat: de data asta voi dezerta la sovietici și n-o să mai pună ei mîna pe mine.

Le-am îndurat pe toate și abia așteptam ziua cînd să ajungem pe front și să trec de partea sovieticilor. Pe mine m-au repartizat însă în spatele

frontului și eram cu strășnicie vegheat la fiecare pas. Mi-am spus în gînd: „Vor să mă încerce, să mă țină într-un fel de „carantină”, cum ziceau ei, și apoi să mă bage în foc!” Dar pînă să se hotărască, a venit 23 August.

Ai fost vreodată însetat? Ca un însetat, după ore lungi și cumplite de arșiță, m-am repezit în vîlmășagul luptelor, ca la un izvor de apă rece și împropășitoare. Eram trăgător la un pluton de mitraliere. Prima ciocnire am avut-o pe dealul Cotrocenilor.

Îmi amintesc și acum. Imi vijilia capul. Imi zvîcneau timplele. Imi simțeam buzele uscate. Mă sprijineam de țeava rece a mitralierei. Deodată au apărut hitleriștii în două camioane. Am tras. S-au predat. Tremurau. Așa mi-am făcut botezul focului. Apoi, am luptat cu unitatea la Timișoara și Arad. Pentru fapte de arme am fost avansat sergent. În aceste lupte mi-a căzut comandantul plutonului. Am luat comanda plutonului, pe care am păstrat-o pînă ce am fost rănit în Cehoslovacia. Dar ce drum lung a fost! Drum lung și greu. Să vezi numai prin cîte am trecut...

De la Arad am luptat alături de trupele sovietice. Am asaltat la 60 km. de Debrețin. Am curățat cu plutonul meu o pădure. A fost o luptă grea. Am dus-o la capăt. Pentru această faptă am luat „Serviciul Credincios”. Dar greul l-am dus la trecerea Tisei. A venit ordin:

— Tisa trebuie trecută chiar în această noapte!

Cînd comandantul a întrebă cine dorește să treacă primul, m-am ridicat în picioare. „Aj să poți trece, sergent Luca Ștefan?” „Am să trec, domnule căpitan!” O oră și jumătate a tras artileria sovietică. Ardea malul Tisei. A sosit și clipa hotărîtoare. Mîntea-mi lucra cu o repeziciune uimitoare. Am trecut pe un ponton. Eram doar la cîțiva pași de hitleriști. Un păpurîș înalt de doi metri ne acoperea înaintarea. Ne-am azvîrlit într-o scurtă luptă la baionetă! Hitleriștii au rupt-o la fugă. I-am urmărit. Deodată, ne potopi un foc sălbatic. Simțeam cum mlaștina în care ne aflam ne înghite încetul cu încetul. „Ehei, nemernicilor, n-o să ne gătați voi aici! Vom vedea care-i mai tare! Nu ne speriem noi dintr-atîta!” Am luptat cu mlaștina, am ieșit la suprafață, ne-am apropiat pe nesimțite și am aruncat grenadele. Pare-se că luați pe neașteptate, hitleriștii se descumpăniseră. Nu l-am lăsat să-și revină. Am asaltat în clipa următoare. Nu aveam timp să auzim șuierul înfiorător al proiectilelor prin văzduh. O slăpînire de sine încolți în sufletul meu, puternică și odihnitoare. Aici plutonul meu a capturat în luptă citeva zeci de camioane împotmolite în mocirlă și peste o sută de prizonieri „S.S.”. Capul de pod a fost făcut și înlărit. Cu această ocazie am fost decorat cu „Virtutea Militară” clasa doua...

Cînd am ajuns în Slovacia, inamicul ne-a pregătit șosele și cîmpuri burdușite cu mine. Am trecut cu plutonul meu în avangardă. Am învățat meseria grea de pionier, am învățat să descoperim minele și să curățăm cîmpul de mine.

Nu vă mai spun, că pînă aici am fost de trei ori rănit și de trei ori am avut și o biruință asupra doctorilor și nu m-am lăsat evacuat din linia înfrîntă. Nu pentru patul moale din spital venisem eu pe front. Am trecut în Tatra. Tot prin foc și plumbi. Și prin ger. Și iată că atacul nostru a fost zăgăzuit. Trei cazemate ascunse sub zăpadă ne baricadau înaintarea.

Stăteau hitleriștii în beton și fier, și cum apăream la creastă, ne luau ca pe iepuri. Dar pentru ce am răbdat eu viață de cîine. Închisoare, umilînți, să mă poticnesc acum de aceste trei cioluri?

Tot eu am cerut și această misiune. Am luat cu mine numai șase oameni. Însă toți, unul și unul. Le-am spus doar atît: „Ori ei, ori noi!” Ostașii m-au priceput. Am tras cite-o cană de ceai, să ne fie mai cald, că ne doboră gerul al naibii! Și așa ne-am așezat față în față șaple oameni și trei cazemate cu tunuri și mitraliere. Ne-am apropiat pe nesimțite, în cearcafuri de camuflaj. Eu m-am urcat într-un pom și am pîndit o zi întreagă.

Am observat cu atenție fiecare cazemată. Un neamț a bănuț că ar fi ceva suspect în pomul în care mă cățarasem și a pipăit crengile cu o rafală lungă de mitralieră. Nici n-am cîntîit. Un glonte mă rîni la umăr. Am tăcut și m-am pansat în grabă. Noroc că rana era mai mult o zgîrietură. De cu seară, mi-am pregătit oamenii. Și grenadele. Am legat șase grenade una de alta. Privii ceasul. M-am apropiat prin zapadă. Am lăsat oamenii la loc ferit, gata să intervină cu foc. Cînd să tai sîrmele telefonice îmi tremura mîna. Da, mi-a fost teamă. Dacă or fi avînd mine? Pricop era doar la cîțiva metri în spatele meu. Ei, acum e acum! Tăiai cu băgare de seamă ghimpață. Imi sîngerau degefele, dar nu simțeam durerea. Nici sîngele. Alurisiță sîrmă, mi-a dat mult de furcă, foarfecele tăia prost și era vina mea că nu l-am controlat. Poate din cauza teamei simții o greață și un gust amar în gură. Mușcați din zăpadă. Imi clătii gura. Alinșei o ridicătură sub omăt. Incremenii. O mină! Ași, o cutie veche de conserve. Sudoarea îmi cădea pe pleoape și corpul tremura de frig. Am ajuns la „piciorul” cazematei, cum o numea Pricop, ajuns lingă mine. Am zîmbit sau, mai bine zis, am încercat să zîmbim. Așa se obișnuiește ca să-ți ascunzi teama. În clipa cînd am strîns legătura de grenade în mînă, m-am simțit mai bine, mai slăpin. Am pipăit betonul cu mîna. Dacă ai știi cît de gros și de tare este betonul unei cazemate! Totuși să poți strecura grenadele înăuntru! Să le servești pe nesimțite celor din adăpost. Îi terciuiești. Și atunci namila de fier și beton se supune.

Linia de cazemate a fost străpunsă, iar eu am primit pentru această acțiune „Virtutea Militară” clasa întâia și o decorație cehoslovacă. Un general sovietic m-a îmbrățișat chiar acolo. Între cazematele cucerite, și m-a decorat. Am primit două săptămîni de relaxare... Două săptămîni de refacere cu tot plutonul.

Au urmat alte zile de lupte îndirjite cum a fost aceea de la cota 303. Ultimul asalt l-am dat în ziua de 2 mai 1945 în direcția satului Ianosvițe. Aici am căzut grav rănit... Șase luni am zăcut în spitale, la Budapesta și la Arad. Cînd m-am înzdrăvenit, m-am întors la Onești, unde în 1945, împreună cu fratele meu, am făcut parte din prima celulă de partid. Și de-atunci lucrez aici mai departe la zidirea noului oraș... De-ai ști ce mulțumire ai cînd vezi că pe pustiurile unde altădată te fugăreau lupii, cresc astăzi blocurile aceste ca niște stupi uriași... Ia numără-le!

Îl privesc cu admirație cum își rolește privirea în preajmă, parcă dorind să soarbă frumusețea peisajului înobilat de schele și șantiere.

— Vezi, acolo e Centa A... Centa B...

Deodată Bădia Ștefan tresare. Privește cu interes ceasul.

— Aoleu, e ora patru! Să ne grăbim, ca să vorbesci tu cu cei care au avut fapte deosebite de arme pe front... Or fi sosit la lucru! Haidem!

Orice cuvînt rostît despre acest om minunat ar fi da prisos.

Cu cea mai sinceră modestie, porni motorul. Pe blocuri filfilia, uriaș, steagul purpuriu.

De felicit din toată inima, tovarășe Luca Ștefan! Din toată inima!

Și pentru curaj și pentru modestie!

CIRCUITUL APEI IN NATURĂ

Dintre toate corpurile cunoscute, apa are cea mai largă răspândire pe suprafața pământului. În natură rolul său este uriaș, luând parte la toate procesele fizico-chimice și biologice care se petrec pe pământ. Pentru om ca și pentru orice altă ființă, apa este absolut indispensabilă în întreținerea vieții.

După condițiile fizice în care se găsește, apa se poate prezenta fie în stare lichidă, fie în stare solidă sau gazoasă, ceea ce arată că ea este un corp foarte mobil. Starea lichidă este starea ei normală. Supusă răcirii apa se transformă în gheață, iar prin căldură devine gazoasă. În natură, apa se întâlnește peste tot, în aer, pe pământ sau sub pământ. În aer, ea se găsește sub formă de vapori putând fi întâlnită până la o altitudine de 10-15 km. Într-o cantitate mai mare, însă, ea se află în părțile mai joase ale aerului care stau în contact direct cu suprafața pământului. În scoarța pământului, apa pătrunde până la 20 km și chiar mai mult. Pătrunderea ei este înlesnită de crăpăturile rocilor.

La suprafața uscatului, întinderile de apă se prezintă sub forma oceanelor și mărilor, a lacurilor, bălților, mlaștinilor, riurilor și piraelor, alcătuiind astfel o rețea deasă. Apa decurge și aerul sau ea și scoarța

dreaptă cea mai mare parte din apa riurilor și fluviilor care se scurg la suprafața uscatului. S-a socotit că anual riurile și fluviile varsă în mări și oceane cam 36.000 km³. Dacă această imensă cantitate de apă nu s-ar evapora, ar înălța nivelul oceanelor și mărilor cu oite 10 cm. pe fiecare an. S-ar ajunge astfel, după un timp mai îndelungat că întreg uscatul ar fi înecat de apă. Dar aceasta nu se întâmplă, deoarece evaporarea este aceea care menține echilibrul acestui nivel. Plecând de la această constatare, vom putea acum bine înțelege cum se desfășoară circuitul apei, unul din cele mai grandioase fenomene ale naturii.

Evaporarea, adică transformarea apei în vapori, este produsă de energia solară. Anual se evaporă de la suprafața globului peste 500.000 km³ de apă, pentru care se consumă cam 1/5 din cantitatea de energie solară, trimisă pe pământ în timp de un an.

Evaporarea cea mai puternică se produce în ținuturile calde, mai ales deasupra oceanelor și mărilor și mai puțin în regiunile reci. În părțile noastre, evaporarea este mai activă vara. Vaporii astfel născuți, se ridică în atmosferă sub acțiunea curenților de aer. În anumite condiții, vaporii se condensează și

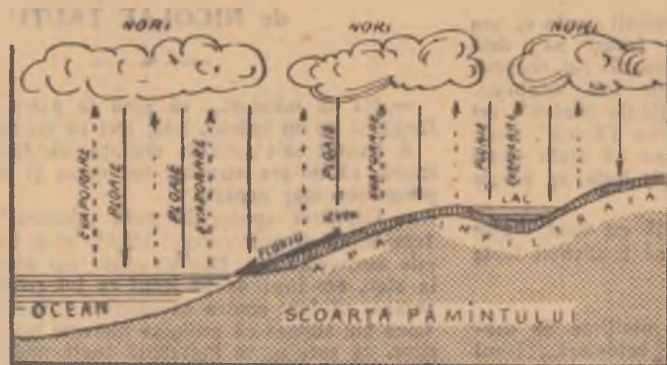

Fig. 2 - CIRCUITUL APEI ÎN NATURĂ

nențial, apa urmând drumul uscat-aer-uscat.

În același timp însă, vaporii ridicați pe suprafața mărilor și oceanelor, pot fi transportați de vânt deasupra uscatului la mii de kilometri depărtare de țarm, unde se condensează sub forma ploilor. O dată căzută, o parte din cantitatea de apă se evaporă și reîntră din nou în atmosferă, o altă parte se scurge la suprafața pământului sub forma riurilor și fluviilor și în fine o altă parte se infiltrează în pământ de unde apoi prin izvoare ajunge tot în riuri și fluviu, iar împreună vărsându-se din nou în oceane și mări. Acesta este circuitul mare al apei în natură. Verigile acestui circuit sînt: oceanul - aerul - uscatul - oceanul.

Circulația apei în natură se desfășoară neîncetat, numai că

în diferitele epoci din viața pământului acest circuit a fost din când în când mai accelerat. Așa de exemplu, în epocile cînd pe pământ frigul era mai mare, apa se depozita sub formă de ghețuri uriașe care acopereau o bună parte din suprafața pământului. Atunci nivelul apei oceanelor era mai scăzut cu câteva zeci de metri față de cum e azi, deoarece nu mai primea înapoi apa evaporată. Dimpotrivă în epocile de încălzire, cînd ghețurile se topesc, apa reîntră în circuit în mai mare cantitate, iar nivelul oceanelor se ridică, menținându-și totuși un echilibru.

Si azi de exemplu în unele regiuni de pe pământ circuitul apă este oarecum încetinit, cum se întâmplă în regiunile polare unde apa se menține tot anul înghețată sau în regiunile cal-

de cum ar fi în pustii unde ploile sînt foarte slabe. Acestea însă sînt tulburări locale și ele nu întrerup complet circuitul apei în natură.

De aici putem lesne înțelege, oită importanță are circuitul apei în natură. Datorită acestui circuit, pământul își capătă viața. Riurile și fluviile rod neîntrerupt scoarța. Apele infiltrate în pământ ies la suprafață în chip de izvoare, se prefac în riuri și ajung iar în oceane de unde iar se evaporă trecînd prin același ciclu (fig. 1 și 2).

Este important să reținem faptul că omul, cunoscînd cum acționează legile naturii, are posibilitatea să modifice circulația apei în natură pentru ca aceasta să lucreze pentru nevoile lui. Exemplul cel mai grandios ni-l oferă oamenii sovietici care luptă pentru transformarea naturii. Astfel prin crearea de perdele de protecție pe întinderi uriașe, secetele nu mai sînt o problemă. De asemenea, prin construirea de stăvîlire iau naștere lacuri de acumulare, care alcătuiesc adevărate rezervoare de evaporare. În U.R.S.S. s-au perfecționat tot mai mult metodele pentru producerea ploilor artificiale.

Urînd exemplul oamenilor sovietici și în țara noastră se aplică asemenea măsuri, menite să ducă la înlăturarea acțiunilor dăunătoare ale naturii.

CLAUDIU GIURCANEANU

Fig. 1 - MICUL ȘI MARELE CIRCUIT AL APEI ÎN NATURĂ

formează un adevărat inveliș al pământului, care a și primit numele de hidrosferă (hidros = apă; sferă = inveliș) și care acoperă 3/4 din întinderea pământului. În adevăr, din cele 510 milioane km.p. cit este suprafața globului întreg, 361 milioane, adică 71 la sută aparține apei, iar restul uscatului.

Oceanele și mărele alcătuiesc un adevărat marile „rezervoare” ale globului către care se in-

apoi sub forma ploilor revin iar la pământ.

Ploile pot cădea pe mări sau oceane. În acest fel se realizează circuitul mic oceanic, apa urmînd drumul ocean-aer-ocean (fig. 1). Dar ploile pot cădea și pe uscat, ca urmare a evaporării îndeplinită deasupra apelor continentale (bălți, lacuri, mări interioare). Și în acest caz se realizează un circuit mic, numit circuitul mic conti-

Cum s-au format ZĂCĂMINTELE METALIFERE

Cu miliarde de ani în urmă, Pământul pe care noi îl locuim astăzi, avea cu totul altă înfățișare. Unii cercetători consideră că la începuturile sale Pământul a fost o masă fierbinte, incandescentă, în compoziția căreia se găseau gaze ca: hidrogen, oxigen, azot etc., metale ca: fier, magneziu, nichel și altele, care din cauza temperaturii foarte înalte erau sub formă de vapori. Această ipoteză se bazează pe cercetările astronomice întreprinse în zilele noastre, care au stabilit că aceste substanțe se găsesc și în Soare, planete și celelalte corpuri cosmice, ceea ce înseamnă că toate sînt formate din materie și că nu au fost create din voința unei forțe supranaturale.

Cu timpul, masa incandescentă s-a răcit și a prins o coajă care s-a îngroșat, în interior rămînînd materia fierbinte. Sub scoarța solidă, materia fierbinte

a început să piardă căldura și din gazoasă a devenit lichidă, formînd o topitură, căreia i s-a dat numele de magmă.

Ca urmare a răcirii, scoarța a suferit modificări, pe alocuri s-a îngroșat, în interiorul Pământului producîndu-se crăpături, rupturi sau chiar goluri. Magma, supusă la presiunea extraordinară de mare din interior, a început să ocupe spații de diferite mărimi și forme, tinzînd spre suprafață și infiltrîndu-se între straturile scoarței. În drumul său către suprafață, magma s-a răcit; răcirea ei, însă, nu s-a făcut dintr-odată, ci treptat, după natura metalelor care o alcătuiau. De multe ori, materia fierbinte din interior a ieșit la suprafață o dată cu erupțiile vulcanice și în contact cu temperatura scăzută din atmosferă s-a răcit brusc și apoi s-a întărit.

Locurile în care se găsesc concentrații metalifere care pot fi exploatate se numesc zăcămine metalifere și ele se găsesc în interiorul Pământului pînă la adîncimea de 16 km. de cele mai multe ori însă, pînă la 8 km. În zăcămine, metalele apar uneori în stare nativă, adică curate, cum sînt platina, aurul, argintul etc., de obicei ele formează combinații cu sulf, arsenul, oxigenul sau cu alte elemente, alcătuiind minerale metalice (galena, blenda, hematita etc.).

Zăcăminele metalifere localizate în crăpături se numesc filoane și ele au lungimi, adîncimi și grosimi diferite. Dimensiunile unui filon sînt foarte importante din punct de vedere practic, pentru că ne dau indicații asupra rezervelor mineralelor respective. Filoanele se găsesc la adîncimi de cîteva sute de metri, uneori depășind chiar 2.000 de metri.

Cele mai numeroase zăcămine metalifere sînt cele rezultate din umplerea golurilor libere din scoarță. Aceste zăcămine au un mare avantaj, pentru că pot fi exploatate la mari adîncimi (aur, staniu, zinc, plumb, cupru, mercur, uraniu, radiu etc.).

Din cele spuse pînă acum rezultă că zăcăminele metalifere

s-au format în urma unor procese naturale care s-au petrecut în interiorul Pământului, sub influența anumitor factori pe care omul cunoscîndu-i a putut explica apariția metalelor. Iată cum știința a pus capăt definitiv credințelor greșite după care metalele erau scotite de origine divină.

EUGEN POPA
secretar științific S.R.S.C.

NOUTAȚI

Mașină terasieră

La Tallin a început să fie produs un nou tip de mașină terasieră pentru săparea de canale late de o jumătate de metru și adînci de doi metri. Noua escavator sapă pînă la 100 metri cubi de pînă pe oră și în același timp taluzează marginea canalului. Cu ajutorul aceleiași mașini pot fi instalate și conducte de drenaj.

Noi lacuri artificiale

Uniunea Sovietică se numără printre primele țări din lume în ceea ce privește suprafața terenurilor irigate, lungimea totală a canalelor din U.R.S.S. depășind 400.000 kilometri.

Recent, în apropierea orașului Termez din Uzbekistanul de Sud, a început construirea unui nou lac artificial cu o capacitate de un miliard de metri cubi. Uriașă cantitate de apă acumulată în acest lac artificial, va îngădui irigarea a încă 50.000 hectare de pînă cultivate cu bumbac.

Muscăturile de ȘERPI VENINOȘI

Pentru a se apăra de dușmani și a ataca prada, șerpii întrebunțează un venin foarte otrăvitor. Acest venin îl are vipera, pe care o întîlnim în țara noastră. Salamandra și broasca au și ele un venin dezgustător pentru ciine și pisică dar nu este otrăvitor pentru om.

Muscăturile de șerpi veninoși, în țara noastră, sînt destul de rare, dar atunci cînd se produc ele pot fi foarte grave. Imbolnăvirea omului în urma mușcături de șarpe se numește intoxicație cu venin de șarpe, care apare imediat după mușcătură. La locul mușcături se simt arsuri, înțepături și dureri care merg către rădăcina organului mușcat. Locul respectiv se roșește apoi devine violaceu. Sub piele se văd pete de sînge, iar după 24-48 de ore pielea se mortifică și serul din sînge iese afară. Aceasta se datorește faptului că veninul intrat în organism distruge sîngele. Bolnavul are

dureri mari de cap, de stomac, are grețuri și vărsături, gîtul îi este uscat, simte o mare sete, este somnolent și moare prin sufocare. Aceasta se întîmplă mai ales cu bătrînii și copiii. În cazul că mușcătura a fost prin halna, cantitatea de venin este mai mică, iar cel mușcat se însă-nătoșește de obicei după 5 zile.

Cum ajutăm intoxicatul cu venin de șarpe?

Imediat după mușcătură vom lega organul mușcat cu o funie sau faze pentru a împiedica intrarea veninului în sînge. Rana nu se arde cu fier înroșit sau acizi, fiindcă înțepătura este adîncă. Iar noi cu fierul nu ajungem la venin, așa că arderea este de prisos. Legătura pe care am pus-o vom avea grijă să o mutăm treptat, treptat spre rădăcina organului din zece în zece minute. Făcînd aceasta vom reuși ca veninul să pătrundă în sînge foarte puțin. Legătura de pe organul muș-

cat nu se va ține mai mult de o oră. Depășirea acestui timp duce la putrezirea membrului respectiv (se gangrenează).

După ce am legat organul, așa cum am arătat mai sus, se ia un briceag se încălzește bine în foc și apoi se taie între cele două înțepături ale dinților se pune o ventuză pentru a extrage veninul. În cazul cînd nu avem ventuză la îndemînă, putem extrage veninul și cu gura, cu condiția să nu avem vreo rană la gură și să nu se înghețe veninul. Bolnavul trebuie să stea tot timpul culcat și să bea cafea neagră. După ce toate aceste măsuri de prevenire au fost luate, bolnavul va fi transportat fără întârziere la medic pentru a i se face serul antiveninos în injecții. Astfel se poate salva de la moarte orice mușcat de șarpe veninos.

Dr. ION CIMPEAN

PENTRU CEA MAI BUNA VIAȚĂ PE PĂMÎNT, PENTRU PACE

Sesiunea Sovietului Suprem al U. R. S. S.

N. S. Hrușciov vorbind la Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S.

În dimineața zilei de 5 mai și-a început lucrările cea de-a V-a Sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S. a celei de-a 5-a legislaturi. Pe ordinea de zi a sesiunii au figurat probleme de o covârșitoare importanță cum ar fi: desființarea impozitelor percepute de la muncitorii și funcționarii; măsurile pentru desavîrșirea trecerii în anul 1960 a tuturor muncitorilor și funcționarilor la ziua de muncă redusă; aprobarea decretelor Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Raportor la primul punct al ordinii de zi a fost deputatul

N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. În prima parte a cuvîntării sale, N. S. Hrușciov a relevat acele succese ale oamenilor sovietici care au dus la măsurile de mare însemnătate ale actualei Sesiuni a Sovietului Suprem al U.R.S.S. Trecerea tuturor oamenilor muncii din Uniunea Sovietică la ziua de muncă de 7 și 6 ore pînă la sfîrșitul acestui an, desființarea, în etape, a impozitului pe venit perceput de la muncitorii și

funcționarii cu salarii tarifare pînă la 2000 ruble lunar care va aduce oamenilor sovietici 74 miliarde ruble venit în plus pe an pînă în anul 1966, au fost calificate de N. S. Hrușciov drept remarcabile cuceriri sociale ale oamenilor muncii, acte de stat de uriașă însemnătate politică și economică. Acestea constituie dovezi elocvente ale superiorității incontestabile ale orînduirii sociale socialiste. Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. a relevat că asemenea măsuri sînt posibile doar în orînduirea socialistă.

O bună parte a raportului său, N. S. Hrușciov a consacrat-o problemelor apropiatei conferințe la nivel înalt.

„Dacă vor fi rezolvate problemele fundamentale ale zilei noastre, dezarmarea și reglementarea pașnică cu Germania. Inclusiv problema Berlinului occidental, a spus președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., sarcina îmbunătățirii relațiilor dintre Est și Vest s-ar rezolva de la sine.”

În continuare, subliniind că în Occident mai există forțe destul de active, ostile coexistenței pașnice a statelor, N. S. Hrușciov a arătat Sesiunii Sovietului Suprem al U.R.S.S. o serie de fapte ale adepților războiului rece, menite să învenineze atmosfera în preajma conferinței la nivel înalt. Așa este înarmarea Germaniei occidentale și politica revanșardă a cancelarului Adenauer, așa sînt declarațiile oamenilor de stat din S.U.A., Herter, Nixon, Dillon care, „sînt de rău augur, sînt departe de a da speranțe într-o încheiere favorabilă a tratativelor care încep la 16 mai”. N. S. Hrușciov a rele-

vat ca deosebit de grave acțiunile agresive săvîrșite în ultimele săptămîni de S.U.A. împotriva U.R.S.S. Statele Unite au trimis în ultimul timp avioane care au trecut frontierele de stat sovietice și au pătruns în spațiul aerian al Uniunii Sovietice, executînd misiuni de spionaj.

La 7 mai, în cadrul ședinței comune a Camerelor, Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S. a aprobat legile cu privire la desființarea impozitelor percepute de la muncitorii și funcționarii și cu privire la desavîrșirea trecerii în anul 1960 a tuturor muncitorilor și funcționarilor la ziua de muncă de 7 și 6 ore. Sovietul Suprem a aprobat de asemenea hotărîrea Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. cu privire la mărirea etalonului rublei de zece ori începînd de la 1 ianuarie 1961 și punerea în circulație a unor bani noi.

Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S. a satisfăcut cererea lui Kliment Vorosîlov și l-a eliberat din funcția de președinte al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. A fost aprobat decretul cu privire la conferirea titlului de Erou al Muncii Socialiste cu Ordinul Lenin și Medalia de aur „Secera și ciocanul” lui Kliment Vorosîlov.

Sesiunea a adoptat hotărîrea de a alege pe Leonid Brejnev în funcția de președinte al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. Sesiunea l-a ales pe K. E. Vorosîlov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

În cursul ședinței de 7 mai a celei de-a 5-a Sesiuni a Sovietului Suprem al U.R.S.S. N. S. Hrușciov a rostit o cuvîntare. Constatînd cu satisfacție că deputații aprobă în unanimitate politica internă și externă a guvernului sovietic, N. S. Hrușciov a subliniat în mod deosebit necesitatea creării unei puternice industrii de construcții în vederea îndeplinirii cu succes a programului lucrărilor de construcție prevăzute în planul septenal.

N. S. Hrușciov a făcut precizări în cuvîntarea sa cu privire la actul agresiv săvîrșit de aviația americană împotriva U.R.S.S. Astfel, un avion de tip Lockheed-U2 care zbură la mari înălțimi deasupra teritoriului Uniunii Sovietice, a fost doborît la 1 mai cu o rachetă. Pilotul avionului, Francis Gary Powers în vîrstă de 30 de ani, în ciuda „sfatului” primit din partea celor ce l-au trimis să facă spionaj de a se omori cu un ac special ce l-a încredințat, a reușit să se salveze. El a arătat că a avut misiunea să traverseze întregul teritoriu al Uniunii Sovietice din re-

giunea Pamirului pînă la peninsula Kola, în scopul spionării obiectivelor militare și industriale ale Uniunii Sovietice prin fotografiere. În făcînd o parte din fotografiile luate de pilotul american, Nikita Sergheevici Hrușciov a spus: „Cred că aceasta este o pregătire nepotrivită în vederea unor convorbiri serioase cu privire la slăbirea încordării internaționale”.

Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și-a încheiat cuvîntarea arătînd că acest caz nu va determina schimbarea planurilor U.R.S.S. în ce privește procesul de reducere a armatei și nu va aduce după sine sporirea alocațiilor pentru înarmare și pentru armată. „Ne vom conduce și în viitor după principiile politicii leniniste jubiloare de pace, vom apăra ideea coexistenței pașnice”.

Acțiunea agresivă a S.U.A. împotriva U.R.S.S. a sîrînit indignarea opiniei publice mondiale, inclusiv a celei americane. În urma faptului că Statele Unite au recunoscut că avionul american doborît la 1 mai a cules informații cu caracter de spionaj privind Uniunea Sovietică, într-un comentariu transmis de corespondentul „France Presse” se spune că capitala S.U.A. este „uluită” de comunicatul Departamentului de Stat care „recunoaște cea mai mare parte a acuzațiilor aduse Statelor Unite de N. S. Hrușciov. Nimeni nici chiar în cercurile cele mai bine informate ale guvernului nu se aștepta la revelații atît de capitale.”

Mai mulți oameni politici americani au luat atitudine potrivit acțiunilor de spionaj îndreptate împotriva Uniunii Sovietice. Senatorul Mansfield a declarat că guvernului Statelor Unite „îi revine o răspundere serioasă”. El a subliniat că declarația Departamentului de Stat vine să ateste „că în guvern există un for sau foruri care folosind imputernicirile lor acționează împotriva politicii de pace dusă de președinte”.

Mai sînt citeva zile pînă la deschiderea Conferinței la nivel înalt de care sînt legate speranțele popoarelor din lumea întregă. Ele știu că Uniunea Sovietică nu va precupeți nici un efort pentru a asigura o pace tracică pe pămînt. De la tribuna celei de-a 5-a Sesiuni a Sovietului Suprem al U.R.S.S. N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. a arătat că Uniunea Sovietică vine la conferința de la Paris „cu inima curată, cu intenții bune și nu-și va precupeți eforturile spre a obține un acord reciproc acceptabil”.

Cuvîntarea lui N. S. Hrușciov la recepția de la Ambasada R. Cehoslovace din Moscova

Luînd cuvîntul la recepția de la Ambasada Republicii Cehoslovace la Moscova, N. S. Hrușciov a subliniat că Ziua Victoriei este cu adevărat o sărbătoare a tuturor popoarelor. Poporul sovietic ca și toate popoarele, a spus el, dorește în mod sincer să nu mai fie războai, dorește ca ultimul război să fie într-adevăr ultimul, ca el să rămînă în amintirea popoarelor și în istorie ca cel din urmă război.

Subliniind că U.R.S.S. face totul pentru a obține în mod concret acest lucru, N. S. Hrușciov a vorbit despre propunerile sovietice cu privire la dezarmarea generală și totală ca și despre măsurile de reducere a forțelor armate efectuate ale Uniunii Sovietice. El a arătat că Uniunea Sovietică este gata să meargă pe calea dezarmării totale dacă partenerii ei vor fi de acord.

Amintind de zborul provocator al avionului american deasupra teritoriului Uniunii Sovietice, N. S. Hrușciov a continuat: E o mare rușine pentru America, deoarece toată lumea vede în prezent cum s-au acoperit de rușine în fața întregii lumi acei care au săvîrșit acest revoltător act de agresiune. Întreaga lume dorește pacea, dorește destinarea încordărilor internaționale în timp ce anumite cercuri din Statele Unite se dedau la astfel de acte provocatoare. N. S. Hrușciov a arătat că de periculoasă este declarația Departamentului de Stat a S.U.A. în care nu se condamnă agresiunile agresive împotriva Uniunii Sovietice, ci se caută o justificare a lor, pentru a le putea continua și în viitor. El a calificat răspunsul Departamentului de Stat ca fiind cusut cu ață albă și a avertizat că dacă cineva intenționează să efectueze zboruri deasupra teritoriului U.R.S.S., să descopere obiective și să afle secrete de stat asemenea avioane vor fi doborîte.

Și nici bazele de unde decolează nu vor fi cruțate.

Țările care au baze pe teritoriile lor trebuie să ia aminte, a spus N. S. Hrușciov. Dacă vor permite ca de pe bazele lor să decoleze avioane care să zboare deasupra teritoriului nostru, noi vom lovi în aceste baze. Fiindcă noi considerăm aceste acțiuni ca o provocare împotriva țării noastre.

Referindu-se la faptul că cercurile agresive au vrut ca înainte de întîlnirea de la Paris să exercite o puternică presiune asupra U.R.S.S., N. S. Hrușciov a înfățișat în cuvîntarea sa ineficacitatea unor încercări de a speria Uniunea Sovietică cu puterea militară a S.U.A., deoarece U.R.S.S. dispune de forțe suficiente pentru a respinge orice agresor. N. S. Hrușciov a amintit de avioanele de vînătoare sovietice care se pot ridica la înălțimea de 28.000 metri (avionul american care a fost doborît deasupra U.R.S.S. zbură doar la 20.000 metri înălțime), de rachetele sovietice care își găsesc singure obiectivul. El a spus că se cuvine să se renunțe la schimbul de amenințări, deoarece este mai bine să se vorbească despre pace și prietenie, despre modul în care s-ar putea face comerț reciproc avantajos, despre modul în care să se stabilească relații bune între popoare, să se dezvolte legăturile culturale, turismul. Este o ocupație mult mai utilă și mult mai nobilă și ea ar fi salutată de popoarele tuturor țărilor.

Noi ne situăm tocmai pe astfel de poziții a spus N. S. Hrușciov. Tovarășii, popoarele vor liniște, ele sînt împotriva războaielor și a conflictelor militare. Să venim deci în întîmpinarea acestor interese juste ale oamenilor.

Ridicînd paharul, a spus el în încheiere, pentru ca să nu mai fie războai, să nu mai fie provocări, pentru pace și prietenie între popoare!

Ședința solemnă de la Moscova cu prilejul celei de-a 15-a aniversări a victoriei asupra Germaniei hitleriste

În Palatul Sporturilor de la Lujniki a avut loc la 9 Mai ședința solemnă consacrată celei de-a 15-a aniversări a victoriei asupra Germaniei hitleriste. Asistența a înfrînat cu căldură pe conducătorii partidului comunist și ai guvernului sovietic, în frunte cu N. S. Hrușciov.

Ministrul Apărării R. I. Malinovski, mareșal al Uniunii Sovietice care a prezentat raportul, a spus că victoria asupra Germaniei hitleriste a fost reurlată prin eforturile comune ale popoarelor Uniunii Sovietice, S.U.A., Angliei, Franței și celorlalte țări ale coaliției anti-hitleriste. Rolul principal și hotărîtor în zdrobirea militarismului german, a subliniat R. I. Malinovski, l-a avut poporul so-

vietic și forțele sale armate care au dus principala povară a luptei împotriva armatelor fascistice.

„Puterea noastră este invincibilă, a subliniat mareșalul Malinovski. Dar cu toată superioritatea ei militară, Uniunea Sovietică nu amenință pe nimeni. Armata sovietică nu există pentru a ataca și înrobi alte popoare, ci pentru a apăra patria noastră socialistă de agresiunile imperialiste. Ea este o armată care stă de strajă păcii și securității popoarelor”.

Parunderea banditească a avioanelor militare americane în spațiul aerian al Uniunii Sovietice, a spus R. I. Malinovski, îi demască încă o dată pe imperialiști ca dușmanii înrați ai păcii și securității popoarelor. „Am doborît și vom doborî pe

oricine va îndrăzni să incalce spațiul nostru aerian și vom lua toate măsurile pe care le vom considera necesare pentru apărarea inviolabilității frontierelor noastre de stat”.

Poporul sovietic, a spus în încheiere mareșalul R. I. Malinovski, poate privi liniștit viitorul, poate pași cu curaj pe drumul construcției comunismului, trasat de partid.

Participanții la ședința solemnă consacrată celei de-a 15-a aniversări a victoriei asupra Germaniei hitleriste au adresat un mesaj de salut Comitetului Central al P.C.U.S.

La sfîrșitul ședinței festive a fost adus în sală drapelul victoriei, care la 30 aprilie 1945 a fost înălțat la Berlin deasupra Reichstagului hitlerist.

— Cred că nu-l bine construit căminul nostru!
— De ce?
— Nu vezi? Pe zi ce trece, devine tot mai neîncăpător...
(Desen de GH. BADEA)

Cu zîmbetul PE BUZE

Panou de onoare

Gospodăria agricolă colectivă din comuna Tîrzli, este una dintre cele mai bune din regiunea Iași.

Ceea ce vă spun aici nu e un joc de cuvinte: colectiva din Tîrzli a luat-o... înainte.

Mecanizatorul de la S.M.T. Vlădeni-Iași luptă cu succes pentru reducerea prețului de cost per-hantru.

Ei pe ogor muncesc cu rost, sint pricepuți și înmoși; de cînd reduc prețul de cost, sint oameni și mai... prețioși.

M. CODRESCU

La biblioteca din Fălcu, raionul Murgeni, se organizează cu succes „zilele cărții”, acasă la cititori.

Cartea vizitează case, și, în jur, țărani adună... După cum e așteptată face cu ei... casă bună!

Depunătorilor la C.E.C. Privitor la strîns bănuți Adevărul mă obligă Să aflm că C.E.C. inseamnă: Cine-i Econom, Cîștigă!

S. HOROVITZ
coresp.-Iași

O lecție, ca la carte...

Cînd am intrat în casă, privirile mi s-au oprit asupra lui Bică. Stătea la masă și minca ciorbă dintr-o farfurie adîncă. Alături, în stînga lui, se afla un roman, o carte groasă, deschisă. Minca și citea. Citea și minca. Era cu totul absorbit de această îndeletnicire ritmică și originală. M-am apropiat tîpîtil de masă și l-am întreat prin surprindere: „Ce faci Bică?” „Ce să fac? Cîtesc” — mi-a răspuns el absent. „A-dică nu. Mîîîîî...”

În clipa următoare, ciorba din lingură a nimerit trei sferturi în gura lui Bică și un sfert pe paginile cărții... „Vezi Bică, dacă nu ești atent? Ai vărsat ciorba pe carte!” „Nu contează puțină ciorbă, fiindcă oricum, sint sătul!”

Îl privesc nedumerit și continui: „Nu-l păcat?” „E păcat, că era o ciorbă pe cîinste!” „Lasă ciorba. Nu-ți pare rău că ai pătat cartea?” „...Poftim ce întrebare. De ce să-mi pară rău de carte? Ce-i a mea? E de la bibliotecă?” „Aha, și pentru asta nu te sînchisești și ai murdărit-o toată cu grăsimi!”... „Nu-l adevărat, faci din țîntar armăsar. N-am murdărit-o toată. Capitoul I l-am murdărit cu tocăniță, capitoul III l-am murdărit cu ciulama, capitoul IV e curat fiindcă în ziua aceea n-am mincat acasă...”

Am luat cartea în mînă și am privit-o cu atenție. Era într-un hal fără de hal. „Măi Bică măi, pentru ce să citești în timpul prînzului? Nu ți-e milă de carte?... Crezi c-o să mai poată citi vreunul romanul ăsta?” „O să poată, fiindcă la bibliotecă mai sint încă două exemplare.” „Fără listă de bucate pe ele?” Bică a simțit că-l iau la sigur și s-a supărat: „Și ce mă rog, atîta morală pentru cîteva pete acolo!... Mîîîî place cartea și vreau s-o cîtesc!” „S-o citești mă bătatule, dar nu s-o hrănești!”

Între timp ochii au dibuit o altă carte aruncată pe divan într-un colț. Mă uit la ea, tot de la bibliotecă. O răsfolesc. Pe prima pagină, scris cu creionul: „Această carte m-a bucurat mult de tot”.

Semnat: „Bică S.” Capitoul II începea cu următoarea inscripție: „Capitoul acesta mi-a plăcut și mai mult. Bică S.” Capitoul IV nu începea de loc, și am trecut de-a dreptul la capitoul V. Îl întreb nedumerit: „Dar unde-l capitoul IV?” „Păi... capitoul IV, se biblite Bică, mi-a plăcut cel mai mult, așa că l-am oprit ca amintire!”

A doua zi am revenit la Bică și l-am rugat: „Bică, te rog să-mi împrumuți cartea (și-l spun titlul) pe care ți-ai cumpărat-o deunăzi pentru bibliotecă personală.” „Eu, mi-a răspuns Bică, de obicei nu împrumut cărțile mele, dar fiindcă sintem prieteni buni, ți-o dau. Vezi numai să nu mi-o murdărești, să nu mi-o mîzgălești!” „Vai de mine! Se poate?”... (Iau cartea, scot un creion și...) „Ce vrei să faci?” — sare Bică. „Nimic! Uite, scriu aici pe prima pagină ceea ce mi-ai spus: „O carte nu trebuie mîzgălită... Stai, stai... lasă-mă să scriu și pe vreo cîteva pagini a-celași lucru, să-mi intre bine în cap... Poate ai un creion chimic... Și ce copertă grozavă are cartea! Ce ilustrație minunată! Fata seamănă leit cu Ileana, soră-mea! Dă-mi voie să rup coperta și s-o păstrez ca amintire, că n-am nici o poză de la Ileana, și mi-e tare dor de dînsa...”

„Ți-ai leșt din mînți? — se repezi la mine Bică. — Ai căpiat?... Dă-mi cartea înapoi!... Să nu mi-o rupi! Să nu mi-o murdărești! Auzi?” „Aud, — zîmbii înapoiindu-l cartea care nu suferise încă nici o stricăciune — dar tu pentru ce ai rupt și ai pătat cărțile mele?” „Eu? Cărțile tale? Care cărți?” „Cele de la bibliotecă satului!... Că-s și cărțile mele, și ale tuturor!... Înțelegi?...”

Și Bică a înțeles. Cam tîrziu, e drept, dar a înțeles.

Ieri către prînz l-am înțîlnit pe Bică, zorînd spre casă. În mînă ținea o carte. „Încotro Bică?” „La masă!” „Și cu cartea asta ce e?” „Nu... asta nu mai e pentru masă, e pentru... după masă!”

I. AVIAN

Bibliotecara

— De-o săptămînă n ai citit nimic. Te-ai supărat pe noi, sau ce anume ți-a căsunat pe biete volume Ce-așteaptă să le vizitezi un pic?

Nu te uita că mi-e dulapul mic, Da-n rafturile lui găsești o lume De fapte și idei, romane, glume... Și tot ce-apare nou pot să-ți indic.

Și bibliotecara noastră știe Să te intereseze, să te-mbie În spre comoara ei de gînduri plină

Ducîndu și zilnic printre mari și mici Activitatea ei de licurici Ce-și poartă n zbor scînteia de lumină.

MIRCEA PAVELESCU

Vă recomandăm:

...o piesă de teatru într-un tablou spre a fi inclusă în programul brigăzii artistice de agitație din comuna Stîlpu, raionul Buzău. Acțiunea se petrece la cooperativă Decorul: o teighea, niște rafturi, un cîntar și un... gestionar. La ridicarea cortinei, gestionarul ridică din sprincene la un cumpărător

Gestionarul:

Poftim! Abia le-am terminat De-mpachetat și de legat Că tot mereu mă-mpiedicam Cînd le vedeam pe jos, pe geam, Și-acuma vrei să mă cocoș Să le desfac, să le dau jos, Că te-ai găsit tu mai cu moș? Și pentru ce. mă rog frumos, Ți trebuie chiar azi o carte? De ce n-o iei din altă parte? Eu, dacă aș fi în locul tău, M-aș repezi pîn-la Buzău Și-aș cumpăra nu una, zece!

Cumpărătorul:

— La glume nimeni nu te-ntrece. Dar, să lăsăm acuma asta. Dă jos un pachetel și basta!

Gestionarul:

— Ce-ai spus? Nu vreau să aud nimic. Vrei să-l desfac, să-l rup, să-l stric? Gîndește-te și dumneata: Nu e păcat de munca mea?

Cumpărătorul:

— O fi păcat, n-o fi păcat, O fi sau nu frumos legat, Eu vreau o carte. Asta e.

Gestionarul:

— Ești culmea. zău. Și despre ce?

Cumpărătorul:

— Păi, despre munca de-ntrețineri La prășitoare...

Gestionarul:

— Vino vineri, Atuncea te servesc precis.

Cumpărătorul:

— Bine, dar... vineri ții închis.

Gestionarul:

— Păi, de-ai aia ți-am și spus, să scap. Că prea mult m-ai bătut la cap. Dar, stai așa. Ești norocos! A mai rămas una pe jos. O carte rară! Precum vezi, Vorbește de... parazităpezi.

Cumpărătorul:

— Într-adevăr e foarte rară Acum, în miez de primăvară. Și ea e rară, dar mai rar! Sint astfel de... gestionari, Gestionarul meu rămase Cu fruntea-n zvîcnet și călduri; Corlîna, nevrînd să se lase, Așteaptă să se ia măsuri!

PETRE POPA

interviuri telefonice

Colectiviștii din Moșneni, regiunea Constanța, au început prășitul la sfecla de zahăr.

— Cum? Nu se aude? Nici n-are ce să se mai audă. Colectiviștii mi-au luat piuitul!...

În raionul Lăpuș, pășunile și fînețele, sint prost îngrijite.

— Ei, da e-adevărât că nu prea ne-am îngrijit de pășuni, dar de lapte nu ducem lipsă...

În comuna Budești, raionul Sighet, terenul de sport este transformat în izlaz.

— Pe terenul nostru de fotbal a intrat acum echipa adversă!

În comuna Blăgești, raionul Buhuși, nu se mai continuă lucrările de asanări.

— Nu vrei să vorbești cu noi? Imi pare rău, dar altcineva nu mai e pe aici!

Echipa de teatru din Rodbav, a cișligat faza raională Făgăraș a festivalului bienal.

— Cred, dragă albiniță, că o să te vizitez la București!!
(Desene de NIC. NICOLAESCU)